

OLIVIA ZEITLINE

Și-n mintea
mea dansam
desculță

Traducere din limba franceză de
Mădălina-Andreea Ungureanu

ACT și Politon

2019

Charlotte ajunge în fiecare dimineață la aceeași oră. O curățenie sclipitoare o întâmpină chiar din hol. Tocurile sale răsună pe podeaua proaspăt spălată. Mirosul produselor de curățat încă plutește în aer. Ca în fiecare dimineață, curățenia s-a făcut în zori, înainte să ajungă angajații. Totul trebuie să fie curat, totul trebuie să strălucească. Trebuie să inspire încredere. Ecranele computerelor au fost șterse de praf, iar partea de sus, curățată cu detergent. Pereții biroului sunt atât de albi încât, atunci când intră, are senzația că orbește. Ca în fiecare dimineață, se așază pe scaunul din plexiglas. În jurul ei, nimic nu iese în evidență, nicio hârtie, niciun obiect personal; angajații au primit ordinul să nu lase nimic pe birourile lăcuite. Zgomotul neîntrerupt al mașinilor îi reamintește că în apropiere se află șoseaua de centură. Ca manager de proiect junior, Charlotte trebuie să se mulțumească cu un birou orientat spre nord. Camera nu e mare, are tavanul jos, nu e prea luminoasă. Directorul de marketing intră fără să bată la ușă, fără să salute.

– E gata dosarul? Clientul este deja jos. A ajuns mai devreme.

– Bună, Julien. Da, sigur, totul e gata.

– Să mi-l pui pe birou și să vii în sala de ședințe la și jumătate.

Paginile dosarului s-au amestecat. Totul se încurcă în capul lui Charlotte. Nu mai poate. De patruzeci și opt de ore lucrează încontinuu la tabeluri în Excel. De altfel, îi e greață. Fuge la baie. Stomacul ei nu mai reușește să digere. Dar n-o să se prăbușească. Va reuși, e puternică, a trecut mereu peste toate. Asta își repetă, stând în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. Charlotte a vrut întotdeauna să fie stăpână pe propria viață. În ciuda angoasei și a transpirației reci, nu lasă să se vadă nimic. A vrut să facă mereu totul cât mai bine posibil, ca să câștige cât mai mult, ca să se simtă mai în siguranță. Această mecanică socială bine pusă la punct, clădită pe surâsuri false, pahare de cafea rece, cumpărături la supermarket și poșete din piele luate la reduceri, exercită o presiune permanentă asupra ei. Cu toate acestea, de câteva luni, memoria îi joacă feste. Nu mai reușește să se concentreze, iar uneori nu înțelege ce îi spun colegii. Atunci, se preface. Dă din cap fără să vorbească. Începe să-i fie frică de ea însăși, să-i fie frică de această umbră pe care o alungă, dar care o atrage, în același timp. E prea periculos să meargă la un consult medical. Nu vrea să audă că nu e bine. Nu are încotro, trebuie să strângă din dinți. Îi va fi mai bine într-o zi, va avea timp să se odihnească. Ușa biroului se deschide din nou.

– Charlotte, ce naiba faci? Dosarul! Măcar ai scos cifrele?

În această dimineață, pentru prima dată, Charlotte n-a mai reușit să se abțină.

– M-am săturat să intri în biroul meu fără să bați la ușă. S-ar zice că o faci intenționat. Da, am scos cifrele, totul e gata. Uite!

Cu un gest brusc, Charlotte îi dă dosarul superiorului său ierarhic.

Peste câteva minute, merge în sala de ședințe. Se simte tensiunea. Ranchiuna a fost înăbușită, dar liniștea e apăsătoare. Clientul se foiește pe scaun, bătând ușor cu piciorul în podea. Stiloul asistentei lui scârțâie, în timp ce scrie în carnet. În capul lui Charlotte, toate sunetele sunt amplificate. E rândul ei să ia cuvântul. Încearcă să vorbească tare, nu înțelege ce spune, confundă totul. Tace dintr-odată. Un gol de memorie. De asta se temea cel mai tare. Simte cum cade în gol. E lividă. Îi vine să vomite. Pierde contactul cu realitatea. Îi vine să valseze. Plutește, se lasă dusă de vânt. Brațele îi devin niște frunze care zboară în vânt, tot corpul ei e un curent de aer. O adiere de vânt o poartă, ușor, foarte ușor. Dă ritmic din cap, își ondulează șoldurile după cifra infinitului. Mușchiul cardiac își accelerează ritmul după cel al pulsațiilor pământului, ca și cum tot sângele din artere s-ar vărsa în interiorul ei. Charlotte e în pădure. Urlă precum o lupoaică înfometată. Topăie desculță în noroi și stropește toate plantele din jur. Din planta de la picioarele ei pornesc rădăcini care o leagă de centrul pământului. De la ea pornesc raze de lumină care urcă spre cer. E conectată cu infinitul, ea însăși e o mlădiere în afara timpului, o undă în țara viselor. Dansează, în transă, în fața unei mulțimi care o aclamă. Nu mai aude nimic, este cu totul cufundată în arta sa. Toate privirile sunt ațintite asupra ei. E în mijlocul scenei, în primplanul

propriei sale vieți. Aclamațiile publicului devin și mai puternice. Câțiva spectatori vor să o atingă. Îi evită cu o mișcare suplă, țâșnește cu viteza luminii. Într-o fracțiune de secundă, se avântă în față. Ciocnirea e violentă. Se lovește cu pieptul și brațele de pereți și asta o readuce la realitate. E leoarcă de sudoare. A dansat în sala de ședințe, în fața tuturor. Ca să arate că stăpânește perfect situația, directorul de marketing îi spune cu răceală:

– Charlotte, ai avut un episod de burnout. Ambulanța e pe drum.*

* Sindromul *burnout* sau sindromul epuizării profesionale reprezintă o stare de epuizare fizică și psihică, frecventă în rândul celor a căror profesie este solicitantă (implicând asumarea unei mari responsabilități și interacțiuni numeroase cu oamenii). Termenul a fost introdus de către psihologul Herbert Freudenberger, care a publicat, în 1980, lucrarea *Burn Out: The High Cost of High Achievement. What it is and how to survive it* (Burnout: prețul ridicat al marilor realizări. Ce este și cum să îi faci față), în care descrie această tulburare. (n.red.)

*O frază spusă pe un ton melodic,
ca o bucată muzicală.*

BOOKZONE

În curând se face ora 18. Nu a primit încă niciun mesaj de la Tom. Charlotte își închide telefonul. Trebuie să arate că e puternică. Își pune telefonul în geantă și intră în centrul de dans de pe strada Paradis. Se îndreaptă spre sala Pina-Bausch, acolo unde își ține cursul de dans contemporan. Jeanne, o veche prietenă de la facultatea de marketing, o așteaptă în fața ușii duble.

– Ești singură? întreabă Charlotte.

– Așa se pare, doar dacă nu cumva s-au hotărât să-ți schimbe sala în seara asta.

– Nu, Michaël mi-ar fi spus. Asta-i sala. Théa n-a ajuns încă?

Jeanne încearcă să pară degajată.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Nu poate veni la cursul tău. I s-a reprogramat castingul. A spus că ne vedem după, la restaurant.

Charlotte îi răspunde cu un surâs crispat.

– Înseamnă că tu vei fi singura mea elevă în seara asta.

– Nu te îngrijora, draguță, suntem în noiembrie, e normal. Lumea n-are chef să facă mișcare după serviciu. Dar cursul tău e grozav. Îmi place la nebunie. Nu mă simt bine dacă lipsesc o săptămână.

– La ultimul curs n-am avut decât trei elevi. Azi nu ești decât tu. Mi-e cam greu în momentul acesta, dar nu-mi pierd încrederea.

– Ești o profesoară super, Charlotte, știi asta.

Numeroșii elevi de la cursul precedent ies, transpirați, din sală. Lui Charlotte i se strânge inima când vede grupul care se îndepărtează pe culoar, spre vestiare. *De ce la cursul de jazz vine mai multă lume decât la cursul meu?* Intră în sală, urmată de Jeanne. Întinde salteluța pe podea, pentru momentul de relaxare de la final. În aer plutește un miros de transpirație. Charlotte a adus bețișoare parfumate, pe care le aprinde în toate colțurile sălii. De acum trei ani, de la episodul de *burnout*, Charlotte și-a schimbat viața. Și-a șters marketingul din memorie. S-a întors la ceea ce a făcut-o întotdeauna să vibreze: dansul. După ce și-a dat demisia, a reluat antrenamentele zilnice și cursurile de dans. A descoperit dansul improvizat, pe care îl exersa în parcuri, vara. S-a dedicat dansului trup și suflet. Datorită unei psihoterapeute la care mergea, s-a decis în favoarea dansului contemporan, în ciuda criticilor pe care i le aducea mama ei: „Și din ce-o să trăiești?” N-o să se dea bătută. N-a făcut degeaba tot

drumul ăsta. Gata cu bromazepamul*. N-o să se întoarcă niciodată înapoi. Vrea să trăiască din pasiunea ei, să-și câștige existența din cursuri.

Când să pornească *playlist*-ul de pe tableta conectată la boxe, o femeie tânără dă buzna în sală.

– Aici se ține cursul de jazz?

– Da, dar tocmai s-a terminat. Acum e cursul de dans contemporan, îi explică Jeanne. Ar trebui să încercați, e super, o să vedeți.

Femeia se lasă convinsă.

Charlotte încearcă să-și alunge gândurile negre. Trebuie să se adune, să dea tot ce are mai bun, chiar dacă are acum numai două eleve. Își începe cursul cu o serie de exerciții de încălzire și de mișcări de yoga, după care trece la programul cu scheme libere, pe muzică hip-hop. Își învață elevele cum să devină conștiente de corpul lor, punându-le să execute o serie de jocuri și de mișcări mimice, apoi le cere să improvizeze, să-și exprime starea emoțională. Cursul se termină cu un moment de relaxare pe muzică tibetană. Jeanne a adormit. Cealaltă tânără este încântată, plină de energie și promite să vină și săptămâna următoare. Înainte să iasă din clădire, Charlotte se duce la Michaël, cel care se ocupă de administrarea centrului. Îi întinde cele două cupoane de la curs.

– Nu au venit prea mulți elevi în seara asta, „Bucle de aur”, observă Michaël de la ghișeu lui.

* În text, *Lexomyl*, una dintre denumirile comerciale utilizate în Franța pentru bromazepam, medicament utilizat pentru reducerea tensiunii psihice și pentru ameliorarea stărilor de agitație. (n.tr.)

– Așa e, dar cursul ei e grozav, îi răspunde Jeanne.

Michaël le oferă câte o băutură detoxifiantă: apă cu lămâie și cu bucăți de castravete.

Charlotte caută în geantă carnetul de cecuri, ca să plătească sala.

– Lasă, nu trebuie să-mi dai nimic de data asta.

– Ești sigur?

– Suntem toți în aceeași barcă, frumoaso, surâde Michaël și-i face cu ochiul.

– Mulțumesc mult, Michaël. Ești un înger.

După ce ies afară, Jeanne îl sună pe soțul ei, ca să-i spună să le dea fetelor să mănânce. În acest timp, Charlotte își deschide telefonul. Niciun mesaj de la Tom, în continuare. Nimic. Și totuși, jurase că o să se implice mai mult.

Îți promit c-o să-ți trimit o mulțime de mesaje de dragoste.

Charlotte simte un gol în stomac.

– Bun, Bernard are grijă de fete. A comentat un pic, dar o să-i treacă. Mergem?

Charlotte nu se mișcă. E pierdută în gânduri.

– Ce ai? Vii? Théa o fi ajuns deja.

Se întâlnesc cu Théa în față la Chez Jeannette. E îmbrăcată cu un palton lung, pe sub care poartă o rochie neagră, și le așteaptă cu țigara în mână. Când era mică, Théa a făcut dansuri împreună cu Charlotte. Acum e actriță.

Braseria e arhiplină. Fetele își fac drum prin mulțimea îngrămădită la bar. Unul dintre chelneri o recunoaște pe Charlotte. O sărută pe obraz.

– Ce mai faci? Sunteți trei?

Chelnerul ia o tăviță de metal și le conduce la una dintre mesele din fund. Cele din formica* roșu, care îi plac lui Charlotte cel mai mult. Câteva minute mai târziu, le aduce trei *mojitos*. Au multă mentă, și asta mai atenuază gustul de rom. Charlotte nu-și termină băutura. Se gândește încontinuu la Tom. Nu reușește să participe la discuție.

– Și știi ce? Mi-am putut recupera toate zilele de concediu.**

– Super, Jeanne, fetele tale vor fi fericite.

– Și castingul tău cum a mers? Povestește.

Sosește mâncarea. Charlotte abia dacă se atinge de farfuria ei. Nu poate să mănânce nici măcar salata vegetariană.

Tom nu mă sună. Nu-și ține niciodată promisiunile.

Théa se întoarce către Charlotte.

– S-a întâmplat ceva? N-ai mâncat nimic.

Jeanne se grăbește să răspundă în locul ei.

– N-a venit nimeni la cursul de dans.

* Material compozit obținut prin laminare. (n.tr.)

** În text, *jours RTT*, abreviere pentru *Réduction du temps de travail*: zile libere acordate de angajator angajaților care au atins deja limita maximă de 35 de ore lucrate pe săptămână. (n.tr.)

– A, deci de asta nu zici nimic de când ai venit. Îți faci griji?

– Un pic... Nu știu cum o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Nu mai am ajutor de șomaj... Dar încerc să rămân senină, o să fie bine până la urmă.

– Ai dreptate, Cha. Șamanul meu *maya* spunea mereu: „Totul se petrece în mintea noastră”. Dacă ai încredere, se va ivi o soluție.

Jeanne găsește soluția imediat.

– Dacă ai într-adevăr probleme cu apartamentul, Charlotte, camera noastră de serviciu e liberă: fata care e la noi ca *au pair** pleacă săptămâna viitoare.

– E foarte drăguț din partea ta, Jeanne. Mulțumesc, o să mă gândesc.

– Bun, comandăm desert? Plătesc eu, le propune Théa.

Charlotte refuză, sub pretextul că trebuie să se culce devreme. Nu mai poate. Se simte prea rău din cauza tăcerii lui Tom. Le lasă pe prietenele ei și pleacă. O doare stomacul.

Imediat ce iese din braserie, se grăbește să-și verifice încă o dată telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj.

Își bate joc de mine.

* *Au pair* (egal cu): persoană, de până în 30 de ani, care participă la un program de schimb intercultural. Aceasta poate locui pentru o perioadă de până la doi ani în casa familiei-gazdă, fiind tratată ca un membru egal al acelei familii. În schimb, participantul trebuie să îndeplinească niște sarcini casnice ușoare, să-și asume rolul de frate/soră mai mare al/a copiilor familiei gazdă. (n.red.)

Merge până în stația lui 31, iar prin minte îi trec doar gânduri pline furie. În momentul în care se deschid ușile autobuzului, o frază îi răsună în minte. O frază spusă pe un ton melodic, ca o bucată muzicală: *Pregătește-te, idila dintre tine și Tom se termină mâine.*